

9

Lolland-Falsters Bispeembede.

Nykøbing F., den 25. September 1925.

I Anledning af et Andragende fra en Kreds af Beboere af Refsvindinge Sogn, som er Medlemmer af Ryslinge Frimenighed, om imod den af Biskoppen over Fyns Stift truffne Afgørelse at faa Sognekirken overladt til Brug for Frimenigheden og dennes Præst, Pastor T. S. Rørdam, har Kirkeministeriet i Skrivelse af 5. d. M. anmodet Deres Højærværdighed om at forelægge og indhente Erklæring fra de øvrige Biskopper om Spørgsmaalet, hvorvidt der ved Lovændring bør søges tilvejebragt Hjemmel for Meddelelse af den ansøgte Tilladelse, og i bekræftende Fald under hvilken Form og paa hvilke Betingelser Tilladelsen skulde kunne gives.

Saaledes foranlediget skal jeg tillade mig at udtale følgende:

Idet jeg maa være enig med Biskoppen over Fyns Stift i det i dennes Erklæring af 31. f. M. paapegede, at der ved de Frimenigheder, for hvilke der ved de gældende Lovbestemmelser under visse Betingelser er aabnet Adgang til Brug af Sognekirkerne, maa forstaas saadanne, som i det væsentlige staa paa samme aandelige Grund som Folkekirken og kun forfatningsmæssigt adskiller sig fra denne, og at Ryslinge Frimenighed efter det om denne foreliggende formentlig er afgjort forskellig fra disse, maa jeg holde for, at en Lovændring, som kunde give Ryslinge Frimenighed Adgang til Brug af Sognekirkerne, ikke kan betegnes som en formel Udvidelse eller videre Udførelse af den gældende Lov, men som et Brud med den Betragtning, der har givet sig Udtryk i denne, og Indførelse af et ganske nyt Princip.

Allerede af den Grund forekommer det mig, at hvis man vilde tænke sig Spørgsmaalet løst ved en Lovændring, der aabnede den ønskede Adgang, men udtrykkelig begrænset til Ryslinge Frimenighed, vilde dette være uholdbart, idet man ikke derved vilde undgaa Brudet med det hidtidige Princip, ligesom det vanskeligt vilde kunne ses, med hvilken aandelig Ret man lukkede op for Ryslinge Frimenighed, men udelukkede andre udenfor Folkekirken staaende religiøse Samfund, der muligvis aandeligt stod denne lige saa nær eller nærmere. Spørgsmaalet om en Lovændring maatte derfor udvides til det langt mere omfattende: om en Dissenterlov skulde søges gennemført. Men dels forekommer det mig, at Tilfældet Ryslinge Frimenighed afgiver for spinkel en Basis for en saa betydelig Principændring, som der i øvrigt ikke i Folket som Helhed har været nogen særlig kendelig Tendens imod, dels vilde en saadan Lov være af saa stor Rækkevidde for Folkekirken hele Forhold, at Spørgsmaalet først maatte behandles af den Kommission til at afgive Betænkning, eventuelt stille Forslag om Folkekirken fremtidige Ordning, hvis Nedsættelse formentlig endnu ikke er endeligt afgjort.

Selv om man — hvad der forekommer mig umuligt — imod foranførte Betragtning vilde hævde, at det ikke er indlysende, at Ryslinge Frimenighed falder udenfor den Art af Frimenigheder, som de nugældende Lovbestemmelser angaar, og at Spørgsmaalet derfor kun drejer sig om en Ændring i de for disses Brug af Sognekirkerne stillede Betingelser, nemlig ved at give vedkommende Menighedsraad den afgørende Stemme med Hensyn til Tilladelsen i de enkelte Tilfælde, saa vilde ogsaa denne Udvej være et Brud med det bestaaende og betegne en ny principiel Opfattelse af disse Raads Myndighedsomraade. De fleste Menighedsraad vilde formentlig ogsaa føle sig inkompetente til at træffe en saadan Afgørelse,